

Όταν χαράζει

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 27 Μαΐου 2017 22:23 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 70 Tweet 8 Email 0 Share 111

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Ήταν μια συνηθισμένη νύχτα....Μία νύχτα όπως εκατοντάδες άλλες στο παρελθόν.... Είχε "βγει".....έτοιμος όπως πάντα να "διαπρέψει,να διακριθεί,να κατακτήσει".....

Ένοιωθε άνετα εκεί "έξω", και στον μικρόκοσμο εκείνο θεωρούνταν αναμφίβολα "αρχηγός"....

Εθισμένος,καθώς ήταν,στον ιδιοτελή θαυμασμό και στην εύκολη αγάπη,ήταν σίγουρος ότι το τέλος και αυτής της βραδυάς θα τον έβρισκε "γεμάτο".....

Του το διαβεβαίωανε άλλωστε και η εσωτερική του φωνή:

"Απόψε,όλα θα'ναι τέλεια....πάλι...."

Αυτή τον ωθούσε πολλές φορές ν'αναζητήσει τα όρια, τόσο τα δικά του όσο και της μοτοσυκλέτας του.....

Ήταν το εορταστικό κλίμα που υπόσχονταν άπειρη ποσότητα από αυτό που οι άνθρωποι θεωρούν ως διασκέδαση....για.....ψυχ-αγωγή όμως ούτε λόγος.....

Η νύχτα κύλησε μια χαρά....Οχλοβοή,μουσική στη διαπασών,εναλλαγή προσώπων και καταστάσεων.....'Ενα σωστό πανδαιμόνιο.....

Άρχισε να χαράζει πια,δεν έμεινε κανείς.....ήταν ώρα για σπίτι....

"Ξεπέζεψε" με παροικιόδη ευκολία ισορροπώντας χωρίς πρόβλημα....

Εβγαλε τα κλειδιά του,μα ευθύς βρέθηκαν κάτω.....Χαμογέλασε σκεπτόμενος, ότι απόψε ίσως το παράκανε λίγο....συνήθως τα προλάβαινε προτού αγγίξουν το πάτωμα.....

Το ταγκαλάκι του,εκεί,σε μια γωνιά από ψηλά,εντυχισμένο παρακολουθούσε.....

Για ακόμη μια φορά είχε γίνει το "δικό" του.....

« Αν και τούτος εδώ αντιστέκονταν κάπως,ωστόσο ήταν στο "σωστό" δρόμο.....μόνο λίγη υπομονή χρειαζόνταν.....»

Έσκυψε να τα πάρει.....εκείνη τη στιγμή έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του.....

"Τόνοι" αλκοόλ και νικοτίνης απαγόρευαν στο κεφάλι του να επανέλθει στην προηγούμενη φυσική του θέση....

Ένα πρώτο παραπάτημα πίσω,κι ακόμη ένα ακόμη και μετά αμέσως ένα τρίτο,επιβεβαίωσαν την οριστική απόλεια ελέγχου.....

Το ταγκαλάκι τρισεντυχισμένο γιόρταζε ανυπομονώντα να μεταφέρει τα καλά μαντάτα.....

Στην απέλπυδα προσπάθειά του να σταθεί όρθιος πάλι, το κεφάλι του βρέθηκε να κοιτάει πάνω.....

Το μάτι του έπεσε σε κάτι που όλες τις προηγούμενες φορές το αντιμετώπιζε σα μουτζούρα....

Αντίκρυσε το σταυρό που κάνουν οι χριστιανοί μετά από κάθε Ανάσταση.....το δίχως άλλο επρόκειτο για σταυρό.....Πόσες φορές το είχε αποκαλέσει ανοησία ;.....

Το ταγκαλάκι του ήταν έτοιμο ν'αποχωρήσει,να προφτάσει τα καλά νέα για μιαν ακόμη φορά,μα.....μια δεύτερη σκέψη το κράτησε στη θέση του.....:

- Τι είναι αυτό με το σταυρό τώρα;.....Μονολόγησε....

- Που βρέθηκε εκεί τέτοια ώρα;.....στο χέρι μου τον είχα τον ανόητο αυτόν.....

Η πόρτα άνοιξε από μέσα.....Λόγοι διακριτικότητας και αξιοπρέπειας,οδήγησαν τον φύλακα-άγγελο-μητέρα ν'αποσυρθεί και να τον αφήσει μόνο του.....

Βούλιαξε στην πολυθρόνα κατάκοπος.... Το αλκοόλ στο μυαλό του τον ταξίδευε ανεξέλεγκτα στο "πριν" και στο "τόρα".....Το βλέμμα του κόλλησε στις αγιογραφίες στον απέναντι τοίχο.....

Πόσες φορές είχε ειρωνευτεί τους πάντες γι'αυτές.....

«Σκοταδισμός της Βυζαντινής τέχνης», «Ανευρη έκφραση δούλων», «Όλοι ίδιοι μου φαίνονται».....

Η χρήση του τηλεκοντρόλ, δε στάθηκε ικανή για να τραβήξει τη ματιά του από τον τοίχο.....

Οι Άγιοι επέμεναν να τον κοιτάζουν επικριτικά....

".....και..... πώς..... ήταν δυνατόν να φαίνεται ότι δεν τον χάνουν από τα μάτια τους απ'όποιο σημείο κι αν εκείνος στέκονταν ;.....!!!!!"

Μόνον η εικόνα της Παναγίας έδειχνε να τον συμπονεί....." άραγε να τον συγχωρούσε κιόλας ;....."

Το ταγκαλάκι του ήταν πια μέσα στην ταραχή....

"Τι είναι πάλι τούτο με τις εικόνες ; Που στην οργή βρέθηκαν τώρα κι αυτές ; Πως είναι δυνατόν ν'ασκούν τέτοια επιρροή πάνω σ'αυτόν τον ταλαίπωρο ;"

Έκανε μία ύστατη προσπάθεια.....Έστειλε λογισμό.....

Έστειλε την εικόνα ενός ακόμη ποτού - το τελευταίο της νύχτας, το "καπάκι" όπως συνήθιζε ο ίδιος ν'αποκαλεί.....Αυτό ήταν πάντα και η "χαριστική βολή" προς το θύμα του.....Δεν του είχε αντισταθεί ποτέ.....

Σηκώθηκε για να πάει για τα παγάκια μα πάλι κοντοστάθηκε.Δίχως να το πολυκαταλάβει πώς,βρέθηκε κάτω από τις εικόνες του σπιτιού του.Κάτι του συνέβαινε απόψε,δεν ήξερε ή δεν ήθελε να παραδεχτεί.....

Το μυαλό του άρχισε πάλι να τρέχει υλιγγωδώς.....Μορφές,ονόματα ασκητών βραχμάνων,ινδουιστών,βουδιστών,ανθρώπων που τα "έβαλαν" με την ύλη προτάσσοντας το πνεύμα και είχαν βγει νικητές....Τους είχε γνωρίσει

αυτούς τόσο από τα βιβλία τους όσο και μέσα από ολονύκτιες συζητήσεις.....

Φάνταζαν ως υπεράνθρωποι στη σκέψη του....Ήταν η ατραπός της σωτηρίας του έως τότε.....

Η ευρυμάθειά του ήταν γεγονός που όλοι παραδέχονταν.....:

“Μα πώς όμως είχε αγνοήσει τους αγώνες των μορφών αυτών που τώρα σκέπαζαν το κεφάλι του από κει ψηλά στον τοίχο;”

Η αναλαμπή ήλθε στο μυαλό του με τη μορφή μιας και μόνο λέξης !!!!.....

ΑΓΑΠΗ !!!!!

Αυτή η λέξη ήταν το κλειδί !!!!!

Όλοι οι προηγούμενοι”σωτήρες”.....ό,τι έπρατταν το έπρατταν με γνώμονα την προσωπική τους “τελείωση”.....Κανένας τους και ποτέ δε περιέλαβε την Αγάπη ως απαραίτητη προϋπόθεση σωτηρίας.....Κανείς τους δεν αγωνιούσε ή και μαρτυρούσε ακόμη στο όνομα της Αγάπης,στο όνομα των συνανθρώπων του δηλαδή.....

«Πως είναι δυνατόν να του είχε διαφύγει αυτό;»

Ακούμπησε το μέτωπό του στο ντουβάρι...έκλεισε τα μάτια και άφησε να του ξεφύγει μία λέξη:

«ΒΟΗΘΕΙΑ !!!!!».....

Του ήρθε από βαθειά μέσα του να κάνει το σταυρό του.....Μα μήπως θυμόταν πως γινόταν αυτό;.....

«Στράταααα – στρατούλαααα» η φράση σα φλάσάκι στο μυαλό του.....μισοχαμογέλασε με πικρία.....

Το δεξί του χέρι σηκώθηκε αργά προς το μέτωπο,μετά κάτω,έπειτα δεξιά και τέλος αριστερά.Τα κατάφερε αλλά του ήταν αδύνατον να κοιτάξει πια ψηλά εκεί,στις εικόνες.....

Το ταγκαλάκι του,που όλη την ώρα παρακολουθούσε αποσβολωμένο την ήττα του,απομακρύνθηκε πνιγμένο μέσα στην φρίκη του.Γνώριζε πια,ότι οι εύκολες νίκες είχαν χαθεί για πάντα,πάνω σ’αυτή την ψυχή.....

Η ψυχή «πήρε» και ξύπνησε τη λογική :

Έπρεπε να επαναδιαπραγματευτεί με τον εαυτό του.....

Έπρεπε να επενεξετάσει το «γνωστικό» του.....

Έπρεπε να επαναπροσδιορίσει την ψυχή του.....

Έπρεπε να επανεκκινήσει με τη βοήθειά Του.....

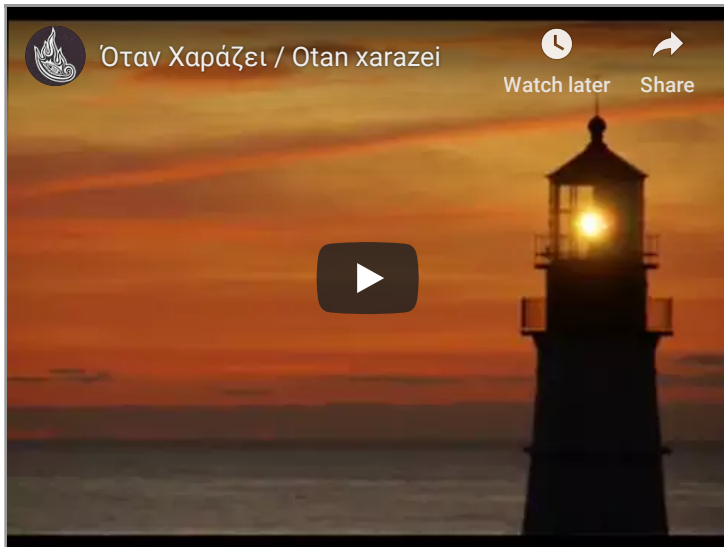
Έπρεπε να κάνει γρήγορα,γιατί ο Χριστός φέτος θ’αναζητούσε μία γωνίτσα στην καρδιά του για να στήσει τη φάτνη Του.....

Εξω,από το παράθυρο,το φως μιας νέας ημέρας νικούσε το σκότος της προηγούμενης νύχτας.

Το θεώρησε όμορφα σημαδιακό.....έτσι θα πορεύονταν από τώρα και στο εξής.....

Στο Φως μόνο.....

Βιάζονταν να το ανακοινώσει στους οικείους του..... Βιάζονταν να χαρεί το καλύτερο δώρο που του είχε γίνει ποτέ Χριστούγεννα.....

Απο αναγνώστη.